

Emlékezés Geleji Sándor professzorra

Geleji Sándor Nagyikindán, 1898. május 17-én született, ősei soproni illetőségűek voltak. Édesapja Geleji Frigyes szabadgondolkodású ember, újságírással, lapszerkesztéssel is foglalkozó evangélikus iskolai tanító volt. Geleji Sándor a nagy múltú soproni Állami Főreáliskolában tanult 1909-től 1917-ig, ahol átlagon felüli természet-tudományos érdeklődésével és kiváló rajzkészségével tűnt ki. 15 éves volt, amikor egy újfajta biztonsági áramkapcsolót készített, és ezt a „találmányát” elküldte Amerikába Edisonnak. A Soproni Napló 1914. január 9-i száma így tudósított erről:

„... Az... ötödik realista ... Sándor ... legújabbán valami villamos szerkezetet talált ki, melynek segítségével a villannyal működő gépeknél sok baleset megakadályozható volna. ... De hát a zsömlepénzből nem telik a patentírozásra, ... gondolt hát a kis deák nagyot, és egyenesen Edisonhoz fordult ... hogy ... a jó Edison mester véleményével üsse rá a patentet a találmányra, ami minden esetre többet ér, mint az összes szabadalmi hivatalok pecsétje.”

A világhírű tudós 1913. december 23-án válaszolt, dicsérő levelében ígérte, hogy a találmánnyal, amint ideje engedi, foglalkozni fog. Az első világháború kitörése miatt azonban nem lett a dolognak folytatása.

A műszaki érdeklődésű diákot nemcsak a matematika, a fizika és a kémia érdekelte, hanem sokat foglalkozott zenével, irodalommal és művészettel is.

1917-ben érettségizett, majd Budapesten, a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen gépészmérnök-hallgatóként folytatta tanulmányait. 1919 után a család igen

Geleji Sándor halálának közelgő 50. évfordulója alkalmából egyaránt emlékezünk a kétszeres Kossuth-díjas akadémikusra, a Nehézipari Műszaki Egyetem nagyhírű professzorára, a nemzetközileg is nagyra becsült tudósra, a szakmai és tudományos élet kiváló közszereplőjére és szakírójára, a sikeres üzemi szakemberre, valamint a széles látókörű és műveltségű, sokoldalú, humánus emberre.

nehéz körülmények közé került, édesapját politikai okokból bebörtönözték, ezért kénytelen volt egyetemi tanulmányait megszakítani, hogy édesanyjáról gondoskodhassék. 1923 őszén tudta csak tanulmányait folytatni, amikor a soproni Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola – a műegyetemi évek beszámításával – hallgatói közé sorolta. 1926-ban kitűnő minősítésű vaskohómérnöki oklevelet szerzett.

1926-ban édesanyjával felköltözött Budapestre, mivel kohómérnöként a Magyar Rézhengerművekben kapott állást. Mint fiatal mérnök azonnal olyan bonyolult üzemi problémákkal találta magát szembe, melyeknek eredményes megoldása alapos elméleti tudást, kutatói vénát és szívós, kitartó munkát igényelt. Pályakezdesének ezen körülményei életre szóló irányt szabtak szakmai tevékenységének.

1935-ben mint üzem mérnök a csepeli gyár Fémművébe lépett át, az akkori Weiss Manfréd gyár üzem mérnöke lett. A gyárban ez időben élénk műszaki fejlesztés folyt, amiből Geleji Sándor nagy mértékben kivette részét. Tervezett, számolt, rajzolt, kísérletezett, külföldi cégekkel tárgyalt. Műszaki alkotó tevékenységének rendkívül széles skálája volt, nagy szakmai tekintélyre tett szert, ezért 1939-ben főmérnökévé nevezték ki. Szervezte és irányította sok új fémtermék gyártástechnológiájának kidolgozását.

Dr. Voith Márton professor emeritus, aki 1957-től együtt dolgozott Geleji professzorral Miskolcon a Kohó géptani és Képlékenyalakítástani Tanszéken, és 1987–1999-ig vezette is a tanszéket, így emlékezik: Geleji Sándor még a Weiss Manfréd Fémművének volt a főmérnöke, amikor a 30-as évek végén sikeresen megoldotta az alumínium ötvözetű táblalamezek hengerlésének lehetőségét Csepelen. Weisz báró hívatta, és

köszönő szavak kíséretében egy vas-tag borítékot nyomott a kezébe. Geleji professzor elbeszélése nyomán tudjuk, hogy mi történt ezután: „Bementem az első WC-be, és megszámláltam a pénzt: 10.000 pengő volt! Nem kellett sehol semmit aláírom! Ebből a pénzből építettem fel Óbudán a háza mat.”

A második világháború után a Fémmű műszaki igazgatójának nevezték ki. Nagy része volt abban, hogy az újjáépítés megszervezésével és tervszerű irányításával az akkor létfontosságú termelés rövidesen megindulhatott. A Fémműben 1949-ig dolgozott.

A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bányá-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán 1934-ben summa cum laude minősítéssel műszaki doktorátust szerzett. 1939-ben a soproni Főiskolán egyetemi magántanár lett, majd 1946-ban ki-nevezték a soproni Műegyetem Kohó géptani Tanszékére tanszékvezető professzornak. Nagy lelkesedéssel és nagyszerű tervekkel kezdte el a háborús cselekmények következtében erősen megrongálódott, nagyon szegényes felszerelésű tanszék talpraállítást. A hazai fémalakító iparág helyzetét, mint vezető ipari szakember nagyon jól ismerte. Az iparág fejlesztéséhez elengedhetetlennek tartotta azt, hogy szakirányú képzésben részesülj, korszerű elméleti és gyakorlati ismeretekkel rendelkező fiatal mérnököket lehessen az üzemek szolgálatába állítani. Ennek érdekében kezdeményezte az 1949-ben beindított fémalakító kohásstechnológus szak létesítését.

1949-ben a kormány Miskolcon új Nehézipari Műszaki Egyetemet alapított, Geleji professzor tanszéke 1952-ben Sopronból Miskolcra települt át. A tanszék egyre bővülő oktatási és kutatási profiljának megfelelően 1954-

ben elnevezése is kiegészült, ezután már Kohógéptani és Képlékenyalakítástani Tanszék lett a neve.

A tanszék tudományos munkásságának új fejezete kezdődött: az új lehetőségeket biztosító környezetbe került tanszék műhellyel és laboratóriummal egészült ki, az oktatói, kutatói létszám bővült, és fokozatosan kialakultak a korszerű kísérleti kutatások feltételei. A kutatások elméleti jellegű eredményeit már korszerű laboratóriumi és félüzemi kísérletekkel lehetett igazolni.

A Kohógéptani és Képlékenyalakítástani Tanszéken a szakterületnek egy nemzetközileg is kiemelkedő színvonalú tudományos iskolája és szakmai műhelye jött létre. Geleji professzor irányításával és vezetésével a tanszék munkatársai az elméleti alapkutatások mellett nagyon sok tudományos jellegű ipari probléma megoldásán is dolgoztak. A tanszéken folyó számos nagyjelentőségű kutatómunka eredményeként sok üzemi termelőberendezés kapacitása növekedett, és több új, korszerűbb gyártmány kialakítása vált lehetségessé. A kutatómunka során a tanszék nagyon sok hazai kutatóintézeti és üzemi partnerrel működött együtt – a teljesség igénye nélkül: Csepeli Csőgyár, Lenin Kohászati Művek, Dunai Vasmű, Lőrinci Hengermű, Általános Géptervező Iroda, Salgótarjáni Kohászati Üzemek, Ózdi Kohászati Üzemek, Diósgyőri Gépgyár stb.

Voith professzor visszaemlékezése: A termelési körülmények között végzett, több napig tartó (sokszor éjjel is folytatott) üzemi mérések nagyon sok kimutatható gyakorlati eredményt hoztak.

Egy példa: A Dunai Vasmű új szélesszalag meleghengersonát a magyar állam négy folytatólagos hengerállvánnyal rendelte meg. Tanszékünk kimutatta, hogy minimum öt hengerállvány szükséges a kívánt végméret eléréséhez. Amikor ezt az orosz fél (fordításban) megkapta, nagyon megörült, ugyanis nekik ilyen MESTA típusú, de ötállványos hengersonoruk már több példányban termelt, és a magyar megrendelésre ezt kellett volna áttervezni. (Azóta, jóval később, még egy hatodik állványt is beépítettek.)

Egy másik példa: A KGST keretében nekünk, magyaroknak kellett a

varratnélküli csőnyújtó-hengerlés gépeit megtervezni, legyártani és üzembe helyezni. Az oroszok a Mannesmann cégtől is kértek ajánlatot, akik a kívánt mennyiség és méretválaszték eléréséhez három csőnyújtó (pilger) hengersonra tettek javaslatot. Az erről nem tudó magyar tárgyaló delegáció pedig kettőre. Szinte kétségbeesve jöttek a magasrangú vezetők a tanszékre: Most mi legyen? Mi a technológiát úgy fejlesztettük tovább, hogy két hengerson is elégnek bizonyult. Ezt az oroszok elfogadták, és Miskolcon a DIGÉP le is gyártotta, kiszállította és sikeresen üzembe is helyezték! (Ennek alapján kínai rendelés is érkezett.)

Az ipari kutatási témák igazolták, hogy a Geleji Sándor vezette tanszék tudományos tevékenysége szorosan egybefonódott az iparág műszaki fejlesztésével. Az elméleti alapkutatások magas színvonalú művelése, az ipari problémák keresése és megoldása, az igényes műszaki szakirodalom művelése szorosan összefüggött a korszerű, tudományos alapokkal rendelkező mérnökképzés szakterületi kialakításával. Geleji professzor mindig és mindenütt élen járt abban, hogy az egyetemi tanszékeken az oktatás, a tudományos munka és kutatás szoros szimbiózisban legyen.

Geleji Sándor irányításával teljesen új, korszerű tananyagot alakítottak ki, amelyhez csatlakozóan tankönyvek, szakkönyvek és egyetemi jegyzetek, oktatási segédletek sora készült el. Geleji professzor mindig nagy súlyt helyezett egyetemi előadásaira, melyeknek anyagát minden évben újabb és korszerűbb kutatási eredményekkel gazdagította. Mintaszerűen tudta ötvözni előadásaiban gazdag ipari tapasztalatait a színvonalas tudományos szemlélettel. Igényes volt munkatársaival és tanítványaival szemben, de igényes volt önmagával szemben is.

Voith professzor visszaemlékezése: Geleji professzornak igen széleskörű tudása volt. A záróvizsgán például (akkor ezt még államvizsgának hívták) először mindig egy matematikai kérdést tett fel. Nagyon értékelte azt, ha a hallgató a tananyagot meghaladó tudással rendelkezett: Egy jelöltet például azért engedett át, mert hadászati vonatkozású kérdéseire jó vála-

szokat adott. (A kohászati termékeket a hadiipar is feldolgozza.)

Geleji Sándor kutatói tevékenységének tengelyében az elméleti alapok kidolgozásán túl mindvégig a képlékenyalakító gépsorok tervezéséhez, valamint a technológiák kidolgozásához szükséges alapadatok meghatározása állt. Érdeklődése a hengerlésen túl a képlékenyalakítás egyéb szakterületei irányában is kiszélesedett. Behatóan foglalkozott a rúd-, drót- és csőhúzás kérdéseivel, a Mannesmann-rendszerű csőhengerléssel, a szabadalakító és a süllyesztékes kovácsolás elméleti alapjaival, valamint a kalapácsok, a hidraulikus és a mechanikus kovácssajtók több üzemtani kérdésével. Nagy nemzetközi visszhangja volt a csőhengerművekkel kapcsolatos kutatásainak. A Mannesmann- és a Stiefel-rendszerű lyukasztósorok, a Pilger-sor, a dugós csőnyújtó sorok, az elongátor, a tolópad, és a hidegpilgersorok technológiai paramétereinek meghatározására kidolgozott elméleteire a nemzetközi szakirodalomban gyakran hivatkoztak.

Geleji Sándor életművét rendkívül gazdag publikációs, tudományos szakirodalmi tevékenység is jellemezte. Munkásságának kezdeti eredményeiről 1928-ban megjelent cikkében és 1934-ben benyújtott doktori értekezésében számolt be a Mannesmann-rendszerű csőhengerlés erő- és teljesítményszükségletének meghatározását tárgyaló első dolgozata 1939-ben jelent meg. Tudományos pályakezdésére ő maga 1965-ben így emlékezett:

„Minthogy a műszaki világirodalomban nem találtam olyan elméletet, amelynek segítségével a gyakorlati technológiai képlékenyalakítási műveletek kérdései számítással megoldhatók volnának, magam is nekivágtam a nagy feladatnak. Először mások kísérleteiből próbáltam konklúziókat levonni, és számítási eljárásokat kidolgozni. ... Első eredményeimet 1948-ban ... megjelent 130 oldalas könyvben foglaltam össze: A fémek képlékeny alakításánál fellépő erők és erőszükséglet meghatározása számítás útján. Azóta tulajdonképpen mindig e könyvecske tökéletesítésén és problémakörének tágításán dolgoztam.”

1949-ben jelent meg szerkesztésében az Alumínium Kézikönyv, amely az akkor nagyarányú fejlődésnek indult alumíniumipar teljes vertikumát felölelte. 1950-ben adták ki Kohógéptan című egyetemi tankönyvét, amely nemzetközi viszonylatban is legelső foglalatja volt a kovácsoló, sajtoló, hengerlő és húzó üzemek gépi berendezései tudományos szemléletű leírásának. A könyv második, bővített kiadására 1953-ban, továbbfejlesztett kiadására német nyelven 1954-ben és 1961-ben került sor, 1967-ben angol nyelven jelent meg. A fémek képlékeny alakítását tárgyaló, több mint ezer oldalas átfogó tankönyve 1955-ben látott napvilágot. Nagy nemzetközi sikert aratott az 1952-ben kiadott német nyelvű könyve: Die Berechnung der Kräfte und des Arbeitsbedarfs bei der Formgebung im bildsamen Zustande der Metalle. (Ez a könyv cseh és orosz nyelven is megjelent.) 1961-ben Berlinben jelent meg a Bildsame Formung der Metalle in Rechnung und Versuch című könyve, amelyet 1965-ben Tokióban japán nyelven is kiadtak. A mű továbbfejlesztett német nyelvű kiadása 1967 végén került forgalomba.

A korszerű magyar nyelvű kohászati szakirodalom megteremtésére kezdeményezte a Vaskohászati Enciklopédia címen, 15 kötetre tervezett sorozat kiadását. Az Akadémiai Kiadó gondozásában, Geleji Sándor szerkesztésével 12 kötet jelent meg, az egyik kötetnek ő volt a társszerzője.

Négy évtizedes tudományos munkájának jelentős foglalatja a Fémek képlékeny alakításának elmélete című könyve volt, amelynek korrektúráit már a betegágyban nézte át. A könyv néhány héttel halála előtt jelent meg.

Voith professzor úr visszaemlékezése: Geleji professzor élete utolsó idejét a János kórházban töltötte, ahol az általa jól ismert főorvos saját dolgozószobájában készített számára fekhelyet. Mivel sok könyve közül kettő épp sajtó alatt volt, üres házában kulcsát egy tanszéki munkatársnak és akadémiai titkárnőjének adta át, hogy a könyv kiadása lehetővé váljon. Akkoriban, (számítógépek híján), a nyomtatást a kefelevonatok átnézése előzte meg. Ezek kb. 1 méter hosszú papíralapú szövegeket jelentettek, amiket meghatározott kódok szerint

javítani kellett. Nos ilyen kutyanyelvek heverték a lakásban és a kórházi szobában szanaszét. Végül a könyvek megjelentek, de ez professzorunk életét sajnos nem tudta meghosszabbítani.

Geleji Sándor kutatómunkájának gazdag eredményeit könyvein túlmenően 125 (ezek közül 63 idegen nyelvű) szakcikkből tette közzé különböző hazai és neves külföldi folyóiratokban, műszaki kiadványokban. Munkásságát mindvégig elismeréssel kommentálták, eredményeire számtalan cikkben, tanulmányban hivatkoztak és hivatkoznak még ma is. A fémek képlékenyalakításával foglalkozó szakemberek világszerte ismerték és nagyra értékelték tudományos munkásságát.

Voith professzor úr visszaemlékezése: Geleji professzor úr bár hetenként csak két napig tartózkodott a miskolci tanszéken, a többi napra is mindig ellátta munkatársait feladatokkal. Ezeket, illetve ezek teljesítését a következő szerdán számon is kérte! A feladat legtöbbször olyan jellegű volt, hogy igazolni kellett a professzor úr által kidolgozott számos elméletet, illetve az azzal számított eredmények és a mért (valóságos) eredmények közötti összhangot. A mérések zöme nem laboratóriumi körülmények között zajlott, hanem a kohászati üzemek (akkor még sok ilyen volt Magyarországon) képlékenyalakító egységeiben. Mindig boldog volt, ha azok viszonylag jól egyeztek. Egy konkrét példa: Még az 1940-esek végén publikált cikkében saját mérések híján a külföldi szakirodalomból átvett mérési eredményekre „ültette rá” az elméletet. Meleghengerlésnél a henger és a darab közötti súrlódási tényező meghatározására irányuló számítását továbbfejlesztve a sebességhatást egy lineárisan csökkenő taggal vette figyelembe. Nos, 1957-ben a Stahl und Eisen című szaklapban egy szerző publikálta a képlet alapján: „Ha a hengerlési sebesség nő, akkor a súrlódási tényező számított értéke zérus, majd negatív lesz” – ami persze lehetetlen. Geleji prof a következő kedden feldúltan rontott be a tanszékre, lobogtatva a folyóiratot: „Apuskáim, nézzenek ennek utána”. (Az „apuskám” gyakori szavajárása volt.) Szerencsére mi némi kutatás után megtaláltuk a választ: A cikkben szereplő (a

mérési tartományban megfelelően alkalmazott) lineáris közelítés helyett a súrlódási tényező a sebesség növekedése függvényében hiperbolikusan csökken a hidrodinamikusan kenési viszonyok eléréséig, sőt ettől kezdve némileg növekszik is. Tehát a klasszikus Geleji-féle súrlódási képlet érvényességét a sebesség szempontjából le kellett határolni. (Megjegyezzük, hogy még napjainkban is sokan elfeledkeznek arról, hogy megadják új kutatási eredményeik érvényességi tartományát!)

Geleji Sándornak kiemelkedő volt a tudományos közéleti, valamint a szakmai közéleti tevékenysége is. A Magyar Tudományos Akadémia keretében 1949-ben megalakult a Műszaki Tudományok Osztálya, amelynek Geleji Sándor mindvégig egyik kiemelkedő reprezentánsa volt. Nagy odaadással és ragaszkodással gondozta, mint főszerkesztő – 1954-től haláláig – a Műszaki Tudományok Osztálya két prominens tudományos folyóiratát, az Acta Technicát és az Osztályközleményeket. Osztálytitkárként következetesen harcolt az MTA önálló alapkiutató intézethálózatának megalkotásáért. Nevéhez fűződött többek között a kohászati tanszékek alapkiutató tevékenységét egységes kutató bázisba összefogó „Akadémiai Kohászati Munkaközösség” megszervezése 1959-ben.

Ipari tevékenysége elismeréséért 1948-ban a Köztársasági Érdemérem arany fokozatával tüntették ki. Kiemelkedő kutatómunkájáért és tudományos szervező tevékenységéért 1950-ben az Akadémia levelező, majd 1954-ben rendes tagjává választotta. 1951-ben, majd 1955-ben a Kossuth-díj arany fokozatával, 1958-ban – hatvanadik születésnapján – pedig a Munka Vörös Zászló Érdemrendjével tüntették ki. A freiburgi Bergakademie 1965-ben honoris causa műszaki doktori fokozattal tüntette ki. A Lengyel Tudományos Akadémia 1966-ban tiszteletbeli tagjává választotta.

Felsorolni is hosszú lenne azt a sok-sok különböző akadémiai, egyetemi, ipari bizottságot, műszaki és társadalmi egyesületet, amelynek elnöke vagy tisztségviselője volt.

Geleji Sándor több mint negyvenévi szakmai tevékenysége során a magyar tudományos életben, az

egyetemi oktatómunkában, a tudomány-szervezésben és az ipar műszaki fejlesztésében egyaránt maradandót alkotott. Barátai, munkatársai, tanítványai példaképüknek tekintették. Tőle tanulták, hogyan kell szolgálni a tudományos előrehaladást, hogyan kell munkálkodni a szakterület műszaki színvonalának állandó fejlesztésén. Erélyes főnök, szigorú kriti-

kus, sokszor lobbanékony hangulatú ember volt, de ugyanakkor közvetlen, őszinte, segítőkész, rendkívül igazságszerető és egyenes embernek ismerte mindenki. Átlagon felüli általános műveltsége volt, történelmi, irodalmi, zenei, esztétikai tájékozottsága áthatotta egyéniségét.

1966 őszén egészsége jelentősen megromlott. Geleji Sándor 1967 no-

vember 3-án hunyt el, hamvai Budapesten, a Farkasréti temetőben található.

Több mint négy évtizedes, alkotásokban és világszerte elismert tudományos sikerekben gazdag munkássága elválaszthatatlanul egybefonódott a műszaki tudományokkal, a kohászati iparral és a mérnökképzéssel.

Imre József

■ EGYESÜLETI HÍREK

Emlékeztető az OMBKE 2017. március 22-i választmányi üléséről (kivonat)

A Komárom Megyei Önkormányzat tanácsstermében, Tatabányán tartott ülést *dr. Nagy Lajos* elnök vezette le. A választmányból 17 fő volt jelen.

Napirend előtt megemlékezett az elmúlt időszakban elhunyt, kiemelkedő egyesületi tagokról: *Csömöz Ferenc* okleveles kohómérnökről, *dr. Szőke László* rubinokleveles kohómérnökről, *dr. Sziklavári János* gyémántokleveles kohómérnökről, *dr. Schultz Györgyről*, az Ásványelőkészítő Tan-szék volt egyetemi docenséről.

Ezután ismertette a 2017. március 15-i kitüntetések:

Magyar Arany Érdemkereszt Polgári Tagozat

Juhász András (Tatabánya)

Prometheus Díj

Bérces Tamás (Tatabánya)

Gál Csaba (MOL Nyrt.)

Miniszteri Elismerő Oklevél

Végh Viktor (Wienerberger Zrt.)

Az elmúlt időszak jelentős eseményei közül kiemelte, hogy a V4 országok bányász hagyományörző-egye-

sületeinek vezetőit fogadta a szlovák köztársasági elnök. Ezen egyesületek megállapodtak, hogy a miskolci, a kassai, a krakkói és az osztravai egyetemmel közösen EU-pályázatokon kívánnak részt venni.

2017. február 18-án a lillafüredi Palotaszállóban 170 fő részvételével volt az OMBKE-bál.

A Miskolci Egyetemen az OMBKE vezetői az Egyetemi Osztály vezetőivel és a selmeci hagyományokkal foglalkozó fiatalokat összefogó 11 szerveződés képviselőivel találkoztak. Ezen a megbeszélésen a következő lényeges javaslatok születtek:

– a diákok szeretnék az iparból érkező szakemberektől minél több előadást hallgatni,

– a HÖK-ön keresztül általuk delegált tagot javasolnak meghívni a Választmány üléseire,

– gépész hallgatók is jelentős érdeklődést mutatnak a szakmai és hagyományörző rendezvények iránt.

A Fémkohász Szakosztály 2017.

március 14-én tartotta a szokásos, ünnepi vezetőségi ülést.

Dr. Gagy-Pálffy András az OMBKE 2016-os gazdálkodásáról adott tájékoztatót, amelyhez *Szombatfalvy Rudolf*, az Ellenőrző Bizottság elnöke tett kiegészítést.

A hozzászólások alapján döntés született, hogy EU pályázati lehetőségek érdekében meg kell vizsgálni egy közhasznú alapítvány létesítésének lehetőségeit és feltételeit, valamint az OMBKE a közeljövőben szervezzen összejevetelt az egyesületet támogatók körének.

Hevesi Imre főtitkárhelyettes ismertette a kitüntetési keretszámokat, *Kőrösi Tamás* főtitkár a közelgő, kiemelt eseményekre való felkészülésről adott tájékoztatót. Majd *Bársony László* elnök a tatabányai helyi szervezet tevékenységéről számolt be.

Az ülést múzeumlátogatás zárta.

Dr. Gagy-Pálffy András jegyzőkönyve alapján összeállította BT

Emlékeztető az OMBKE 2017. május 3-i választmányi üléséről (kivonat)

Az OMBKE Mikoviny tanácsstermében tartott ülést *dr. Nagy Lajos* elnök vezette le. Bevezetésként az elnök elmondta, hogy Erdélyben, 2017. március 30. – április 2. között EMT-konferencia volt, ezen az OMBKE részéről 80 fő vett részt. A rendezvényen *dr. Tardy Pál* plenáris előadást tartott, az

egyesületi tagok részéről mintegy 30 előadás hangzott el.

2017. április 5-én, Várpalotán Jó Szerencsét! ünnepség, április 7-én Tatabányán Jó Szerencsét! konferencia volt.

Dr. Gagy-Pálffy András ismertette az OMBKE 2016. évi gazdálkodásá-

nak végleges beszámolóját, a mérleg-beszámolót és a közhasznúsági jelentést, amiket a Választmány tagjai előzőleg írásban megkaptak. Ezek alapján az OMBKE 2016-ban 222.000 Ft pozitív eredménnyel zárt.

Boza István könyvvizsgáló a mérlegbeszámolót és a közhasznúsági